

บันทึกสละสิทธิ / ประนีประนอมยอมความ

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๑๒๑/๒๕๔๓

จำเลยมีหนังสือเลิกจ้างโจทก์โดยให้มีผลเป็นการเลิกจ้างตั้งแต่วันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๒ ซึ่งโจทก์ทราบการเลิกจ้างและไม่ไปทำงานตั้งแต่วันที่ดังกล่าวและขณะโจทก์ไปทำหนังสือยินยอมหลังจากโจทก์ไม่ไปทำงานถึง ๒ เดือนเศษ โจทก์จึงมีอิสระแก่ตน พันพันพระภคินีและอำนาจบังคับบัญชาของจำเลยโดยสิ้นเชิง การสละสิทธิเรียกร้องของโจทก์ตามเอกสารดังกล่าวไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชนและไม่เป็นโมฆะ จึงมีผลใช้บังคับ

เมื่อหนังสือยินยอมที่โจทก์ตกลงรับเงินค่าชดเชยและสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า โดยสละสิทธิไม่เรียกร้องค่าชดเชยหรือเงินใด ๆ จากจำเลยอีกมีผลใช้บังคับระหว่างโจทก์และจำเลย การที่ศาลจะวินิจฉัยว่าโจทก์ทำงานกับจำเลยติดต่อกันครบสามปีหรือไม่ จึงไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลงไป เพราะหากถือว่าโจทก์ทำงานติดต่อกันครบสามปี แม้ตามกฎหมายจะทำให้โจทก์มีสิทธิได้รับค่าชดเชยมากขึ้นก็ตาม แต่โจทก์ก็ไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าชดเชยส่วนที่มากขึ้นได้ เนื่องจากโจทก์ได้ตกลงสละสิทธิดังกล่าวไปโดยชอบแล้ว อุทธรณ์ของโจทก์จึงไม่เป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัย ตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๓๑

เอกสารฉบับพิพาทระบุว่า จำเลยแจ้งให้โจทก์ทราบว่า โจทก์ถูกเลิกจ้างตั้งแต่วันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๒ โดยจำเลยตกลงจ่ายค่าชดเชยและสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าให้ ๑๖๙,๖๐๐ บาท โจทก์ทราบแล้วตกลงรับเงินจำนวนดังกล่าวโดยจะไม่ฟ้องร้องดำเนินคดี เรียกร้องค่าชดเชยหรือเงินใด ๆ จากจำเลยอีกซึ่งเงินใด ๆ ที่โจทก์ไม่ตั้งใจเรียกร้องอีกดังกล่าวนั้น ย่อมหมายถึงเงินทุกประเภทรวมทั้งค่าล่วงเวลาที่โจทก์อาจจะมีสิทธิได้รับจากจำเลยด้วย เมื่อการสละสิทธิเรียกร้องดังกล่าวมีผลใช้บังคับได้โดยชอบด้วยกฎหมาย โจทก์จึงไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าล่วงเวลาจากจำเลย

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๑/๒๕๔๓

พนักงานตรวจแรงงานเชิงุกรรมกรผู้จัดการของจำเลยไปพบเนื่องจากโจทก์ร้องต่อพนักงานตรวจแรงงานว่าถูกจำเลยเลิกจ้างโดยไม่จ่ายค่าชดเชย ถึงวันนัดจึงได้ทำบันทึกข้อความขึ้น เห็นได้ว่าเป็นบันทึกข้อความดังกล่าวทำขึ้น สืบเนื่องมาจากโจทก์ยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจแรงงานตาม พ.ร.บ. คู่ครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๒๓ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติให้โจทก์มีสิทธิยื่นคำร้องได้ในกรณีจำเลยผู้เป็นนายจ้างฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเกี่ยวกับสิทธิได้รับเงินของโจทก์ผู้เป็นลูกจ้างตาม พ.ร.บ. นี้ เงินที่โจทก์รับจากจำเลยตามที่ปรากฏในบันทึกข้อความคือเงินตามที่บัญญัติไว้ใน พ.ร.บ. คู่ครองแรงงานดังกล่าวอันเป็นเงินที่อยู่ในรอบสิทธิที่โจทก์ยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจแรงงานได้ตาม มาตรา ๑๒๓ วรรคหนึ่ง และพนักงานตรวจแรงงานมีอำนาจดำเนินการได้ตามมาตรา ๑๒๔ ไม่มีข้อความในบันทึก ข้อความว่าโจทก์ไม่ประสงค์เรียกร้องจากจำเลยตามกฎหมายอื่นอีก เมื่อโจทก์ฟ้องโดยอ้างว่าจำเลยเลิกจ้างโจทก์

โดย ไม่เป็นกรรมเป็นการฟ้องตาม พ.ร.บ. จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๙ ซึ่งโจทก์ยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจแรงงานไม่ได้ และไม่อยู่ในอำนาจดำเนินการของพนักงานตรวจแรงงาน จึงถือไม่ได้ว่าบันทึกข้อความดังกล่าวเป็นการ ประนีประนอมยอมความรวมไปถึงให้ระงับข้อพิพาทเรื่องค่าเสียหายและค่าเสียโอกาส ดังกล่าว ด้วย

คำพิพากษากฎีกาที่ ๒/๒๕๔๓

โจทก์และจำเลยทำสัญญาประนีประนอมยอมความว่า โจทก์ตกลงยินยอมและสัญญาว่าจะไม่ดำเนินการฟ้องร้องทั้งทางแพ่งและอาญาแก่จำเลย และไม่ติดใจเรียกร้องเงินใด ๆ จากจำเลยอีกต่อไป กับจำเลยไม่มีหนี้สินใด ๆ ที่จะต้องชำระให้โจทก์อีก เมื่อสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าและค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี แม้จะเป็นเงินที่โจทก์มีสิทธิได้รับตามประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ ๔๕ แต่ก็อยู่ในความหมายของคำว่าเงินใด ๆ ตามสัญญาประนีประนอมยอมความเช่นเดียวกัน ซึ่งสัญญาดังกล่าวทำขึ้นหลังจากที่โจทก์พ้นสภาพการเป็นลูกจ้างของจำเลยไปแล้ว โจทก์ย่อมมีอิสระพ้นพันธะและอำนาจบังคับบัญชาของจำเลยโดยสิ้นเชิง การทำสัญญาเป็นไปโดยความสมัครใจของคู่สัญญาโดยแท้จริง จึงไม่ขัดต่อประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงานและไม่เป็นโมฆะตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๕๐ มีผลผูกพันโจทก์ โจทก์จึงไม่มีสิทธิเรียกร้องสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าและค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี

คำพิพากษากฎีกาที่ ๕๗๗๗/๒๕๔๑

ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ ๓๐ที่บัญญัติห้ามมิให้นายจ้างนำหนี้ยื่นมาหักกับค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา และค่าทำงานในวันหยุดที่จะต้องจ่ายให้แก่ลูกจ้าง มีเจตนารมณ์เพื่อคุ้มครองลูกจ้างไม่ให้ได้รับความเดือดร้อนเพราะถูกหักค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา และค่าทำงานในวันหยุด ในระหว่างที่ลูกจ้างยังไม่พ้นจากสภาพการเป็นลูกจ้างเท่านั้น ดังนี้ การที่โจทก์จำเลยตกลงกันเมื่อโจทก์พ้นสภาพการเป็นลูกจ้างของจำเลยแล้ว โดยโจทก์ตกลงให้จำเลยนำค่าชดเชย สินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีซึ่งเป็นเงินที่จำเลยต้องจ่ายให้แก่โจทก์หลังจากโจทก์พ้นสภาพการเป็นลูกจ้างเนื่องจากถูกเลิกจ้าง มาชำระหนี้เงินกู้สวัสดิการของโจทก์ตามข้อตกลงก่อน เมื่อไม่ต้องห้ามตามบทกฎหมายดังกล่าว ข้อตกลงกันระหว่างโจทก์จำเลยจึงมีผลบังคับได้ ไม่ตกเป็นโมฆะ

คำพิพากษากฎีกาที่ ๔๖๓๕/๒๕๔๑

จำเลยเลิกจ้างโจทก์และจำเลยจ่ายค่าชดเชยและสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าเท่ากับค่าจ้าง๗ เดือน เป็นเงิน เงินช่วยเหลือจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท และเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพจำนวน ๘๗๒,๓๗๔ บาท ให้แก่โจทก์แล้ว และโจทก์ได้ทำหนังสือรับเงินชดเชยค่าตอบแทนใน

การเลิกจ้างให้ไว้แก่จำเลยระบุว่า โจทก์ขอสิทธิในการที่จะเรียกร้องเงินหรือทรัพย์สินหรือข้อเรียกร้องอื่นใดตามกฎหมายต่อไปทั้งสิ้น เมื่อค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมตามที่โจทก์ฟ้องคดีนี้เป็นเงินตามกฎหมายอย่างหนึ่ง แต่มิใช่เป็นเงินค่าชดเชยตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการคุ้มครองแรงงานซึ่งเป็นกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน โจทก์ย่อมได้เงินดังกล่าวได้ การที่โจทก์ทำบันทึกสิทธิในการเรียกร้องเงินดังกล่าวย่อมมีผลผูกพันโจทก์โจทก์จึงไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายตามฟ้องจากจำเลยอีก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๗๒/๒๕๕๐

เงินที่จำเลยตกลงชำระให้โจทก์ตามสัญญาประนีประนอมยอมความเป็นการตกลงที่จะชำระเต็มจำนวนตามสัญญาที่ทำไว้ต่อศาล แม้ตามสัญญาบริการระหว่างโจทก์จำเลยที่ใช้บังคับในระหว่างที่โจทก์ทำงานให้แก่จำเลยที่ใช้เป็นฐานแห่งการชำระเงินในคดีนี้ได้ระบุไว้โดยชัดแจ้งว่า ภาษีเงินได้และภาษีอื่นที่โจทก์พึงจ่ายอันเกี่ยวเนื่องกับค่าตอบแทน จำเลยจะเป็นผู้จ่ายแทนในนามของโจทก์ทั้งสิ้นก็ตาม แต่เมื่อโจทก์จำเลยตกลงเลิกสัญญากันแล้วจึงไม่อยู่ในฐานะเป็นลูกจ้างและนายจ้างกันต่อไป จำเลยจึงไม่มีหน้าที่ต้องจ่ายค่าจ้างให้โจทก์ เงินตามสัญญาประนีประนอมยอมความดังกล่าวจึงมิใช่ค่าจ้าง เมื่อโจทก์จำเลยตกลงเลิกสัญญากันแล้ว จำเลยไม่มีหน้าที่ที่จะต้องชำระภาษีเงินได้แทนโจทก์ตามข้อสัญญาอีกต่อไปและเงินที่จำเลยจะต้องจ่ายให้โจทก์ตามสัญญาประนีประนอมยอมความนี้เป็นเงินได้อันเนื่องมาจากสัญญาจ้างแรงงานและเป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๕๐ (๑) แห่ง ป.ร.ราชการ จำเลยผู้จ่ายมีหน้าที่ต้องหักภาษีไว้ ณ ที่จ่าย ตามมาตรา ๕๐ ประกอบมาตรา ๓ จตุทศ แห่ง ป.ร.ราชการ แล้วนำส่งเจ้าหน้าที่ของกรมสรรพากรหากโจทก์เห็นว่าโจทก์เสียภาษีน้อยกว่าที่จำเลยหักไว้ก็เป็นเรื่องที่โจทก์จะต้องดำเนินการแก่กรมสรรพากรว่าด้วยเรื่องการคืนภาษีเป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๖๖๓/๒๕๒๙

ข้อบังคับการทำงานเอกสาร ล.๑ จัดทำเป็นภาษาอังกฤษ จำเลยเป็นผู้ส่งต่อศาล หากไม่มีคำแปลเป็นภาษาไทย ศาลย่อมมีอำนาจสั่งให้จำเลยทำคำแปลได้ แต่เมื่อจำเลยได้ทำคำแปลเป็นภาษาไทยมาแล้วต้องถือว่าถูกต้องตามเอกสารนั้นซึ่งศาลจำต้องวินิจฉัยไปตามนั้น จำเลยจะโต้แย้งภายหลังว่าคำแปลดังกล่าวไม่ถูกต้องไม่ได้

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔ นั้น เป็นที่ชัดแจ้งว่าต้องมีเอกสารฉบับใดฉบับหนึ่งได้ทำขึ้นเป็นสองภาษา จึงจะใช้ความในมาตรานี้บังคับได้ ข้อบังคับการทำงานของจำเลยได้ทำขึ้นเป็นภาษาอังกฤษเพียงภาษาเดียวส่วนภาคภาษาไทยเป็นเพียงคำแปลเท่านั้น เมื่อจำเลยทำคำแปลภาษาไทยมาแล้วศาลก็ย่อมวินิจฉัยภาษาไทยที่จำเลยแปลมานั้น

เมื่อจำเลยจ่ายเงินบำเหน็จให้โจทก์ โจทก์ได้ทำเอกสารให้แก่จำเลยมีข้อความในวรรคแรกว่า 'โดยความสิ้นสุดแห่งการรับจ้างทำงานให้กับบริษัท ฯ ข้าพเจ้าได้รับเงินจำนวน.....จากบริษัท ฯ ตามข้อบังคับแผนการเงินบำเหน็จเมื่อเกษียณอายุ.....เป็นการชำระโดยเต็มและถึงที่สุดในเงิน

ค่าจ้างเงินบำเหน็จเมื่อเกษียณอายุและเงินจำนวนอื่นซึ่งข้าพเจ้ามีสิทธิได้รับ'ข้อความดังกล่าวระบุประเภทของเงินค่าจ้างและเงินบำเหน็จเท่านั้น ส่วนคำว่าเงินจำนวนอื่นนั้นจะให้หมายความรวมถึงค่าชดเชยซึ่งจำเลยมีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องจ่ายให้โจทก์ด้วยนั้นหาได้ไม่ ส่วนความในวรรคสองมีว่า 'และโดยที่ได้รับเงินจำนวนดังกล่าวข้างต้น ข้าพเจ้าจึงขอรับรองว่า ข้าพเจ้าหายาท ฯลฯ ขอสละสิทธิและปลดปล่อยโดยตลอดไปให้บริษัท ฯ ผู้สืบทิตติและผู้ที่ได้รับมอบหมาย ปลอดจากสิทธิเรียกร้องใด ๆ ของข้าพเจ้าอันเกี่ยวกับการรับจ้างทำงานให้บริษัท' ข้อความดังกล่าวหาได้มีการระบุไว้โดยชัดแจ้งว่า โจทก์ได้แสดงเจตนาปลดหนี้ค่าชดเชยไม่ค่าชดเชยเป็นเงินที่จำเลยผู้เป็นนายจ้างต้องจ่ายให้โจทก์ซึ่งเป็นลูกจ้างเมื่อเลิกจ้างตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ซึ่งเป็นกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน จึงไม่อาจถือได้ว่าโจทก์สละสิทธิเรียกร้องในค่าชดเชยซึ่งจำเลยมีหน้าที่ต้องจ่ายตามกฎหมายไม่

คำพิพากษากฎีกาที่ ๒๑/๒๕๒๙

การที่โจทก์กับจำเลยทำสัญญาจ้างแรงงานโดยกำหนดว่าจำเลยมีสิทธิเลิกจ้างโจทก์เมื่อใดก็ได้และโจทก์จะไม่เรียกร้องอย่างใด ๆ เอกกับจำเลยนั้น เป็นเพียงข้อสัญญาซึ่งให้สิทธิจำเลยที่จะเลิกจ้างโจทก์ได้โดยไม่ถือว่าเป็นการเลิกจ้างไม่เป็นธรรม ซึ่งทำให้โจทก์ไม่มีสิทธิเรียกค่าเสียหายจากจำเลยเท่านั้น มิได้หมายความว่าโจทก์สละสิทธิไม่เรียกร้องเงินซึ่งพึงจะได้รับตามกฎหมาย

ค่าชดเชยเป็นเงินซึ่งประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงานข้อ ๔๖ บังคับให้นายจ้างจ่ายแก่ลูกจ้างซึ่งเลิกจ้าง ซึ่งประกาศฉบับนี้มีผลใช้บังคับอย่างกฎหมาย โจทก์กับจำเลยจะตกลงทำสัญญาจ้างแรงงานโดยมีข้อตกลงใด ๆ อันเป็นการฝ่าฝืนประกาศฉบับดังกล่าวหาได้ไม่ การที่โจทก์กับจำเลยตกลงกันโดยกำหนดให้โจทก์ไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าชดเชยย่อมเป็นการตัดสิทธิโจทก์ที่จะได้รับค่าชดเชยตามกฎหมาย เป็นการขัดต่อประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงานข้อ ๔๖ ไม่มีผลใช้บังคับ

คำพิพากษากฎีกาที่ ๑๖๑๐/๒๕๒๘

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าชดเชยตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ซึ่งมีผลเป็นกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน เมื่อโจทก์ทำสัญญาประนีประนอมยอมความในศาลยอมรับเงินช่วยเหลือจากจำเลย ไปจำนวนหนึ่งแล้ว โดยไม่ตั้งใจเรียกร้องอะไรจากจำเลยอีก จึงมีผลเป็นว่า โจทก์ไม่ตั้งใจเรียกร้องค่าชดเชย หรือโจทก์ยอมสละข้อหานี้ โดยโจทก์ ไม่ประสงค์จะขอให้ศาลบังคับเอกกับจำเลยอีกต่อไป สัญญาประนีประนอมยอมความดังกล่าวจึงหาขัดต่อ ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน อันตกเป็นโมฆะแต่อย่างใดไม่